

GRAFRUIKER

AAN DE NAGEDACHTENIS VAN DEN

Achtingwaardten Hoogleeraar en Kanunnik

J.-B. DAVID.

DOOR

PIETER VANDERMEIREN,

DEURWAARDER

LID DER ROUSSELAARSCHE AFDEELING VAN HET « DAVIDSFONDS. »

Hoe gelukkig is
De man, die, vol bekommernis,
God dient met lichaam, ziel en geest.
Dien goedertieren vader vreest.
Hij wandelt, met een vasten tred,
Naar 's Hemels voorgestelde wet.
Die man zal nuttigen al 't goed,
Den uitgestorten overvloed,
Aan ieder, van omhoog, beloofd,
Waarvan hem tijd noch eeuw berooft.

Harzang XXIV.   VONDEL.

BRUSSEL

D. WINDELS, DRUKKER-UITGEVER.

32, Artoisstraat, 32.

1877

34531

GRAAFRIJKER

DE HEER JACOBUS VAN DER

DE HEER JACOBUS VAN DER

J. B. DAVID

NIJSTEN VAN DER

NIJSTEN VAN DER

DE HEER JACOBUS VAN DER

MIJ. DER NED.
LETTERKUNDE
TE LEIDEN

W. J. VAN DER

W. J. VAN DER

Zeer nederig en met diepen eerbied

OPGEDRAGEN

aan den Wel Edelen Heere

Dr P. P. M. ALBERDINGK-THIJM,

RIDDER DER ORDE VAN DEN H. GREGORIUS DEN GROOTE.

HOOGLEERAAR AAN DE HOOGESCHOOL VAN LEUVEN, ALGEMEENE

VOORZITTER VAN HET « DAVIDSFONDS. »

GRAFRIJKER

AAN DE NAGEDACHTENIS VAN DEN ACHTINGWAARDEN

HOOGLEERAAR EN KANUNNIK

J.-B. DAVID.

Overleden te Leuven, den 24 Maart 1866.

DICHTKUNST.

Wat is die stille plaats, waar ik, bij 't zachtjes naderen,
Iets hoor als eene stem, die eischt: *Eerbiediging!*
Is daar misschien de grond besprengd met 't bloed der vaderen?
Of ligt er de asch bewaard van eenen lieveling
Der kunst, der wetenschap? .

Wat grootsche bouwgevaarte
Vertoont zich ginds op 't blauw des held'ren hemeltrans.
Bij fonkelend gestarnte en zachte manekiaarte,
Als afgemaald op floers vol diamanten glans?....
Wijl daar de Nachtegaal, in 't mos, door groen behaagen.
Nu zielverrukkend' zingt, en dan te luist'ren schijnt
Op 't hemelzoet geluid van zijne kunstgezangen

Dat in de ruimte galmt, traag uitsterft en verdwijnt,
Een lieve zuiderkoeltje, omringd van balsemwalmen.
Zweeft streefend' rond en kust het sluim'rend bloemgewas;
Doet 't loover ritselen en prevelt in de halmen
Van 't welige en zeer licht met dauw beladen gras ...
Wat lieflijk oord!.... Wie heeft hier zijn verblijf genomen?...

EENZAAMHEID.

Zij die in 't lijkenveld verkeert
En daar hun zwijgend graf vereert.

DICHTKUNST.

Ik ben dus hier nabij een doodenrijk gekomen?

EENZAAMHEID.

Hier is de Abdij: *van Park* genoemd (1),
Waar 't overschot berustende is
Uws vriend's, in leven, wijd beroemd,
Onsterflijk bij gedachtenis.

DICHTKUNST.

Zeer talrijk zijn de lievelingen,
Wier asch der Eng'len oproep wacht,
Die moet het dichte doek verdringen
Van doode's ondoorpeilb'ren nacht.

---

(1) De Abdij: van Park ligt omtrent dertig minuten afstands van de stad Leuven. Er is een kerkhof, waar, ten voete eener zerk, te lezen staat:

D. O. M.

HJ WEKTE HEN ALLEN OP
IN DER VADEREN TAAL,
MET KRACHT EN WIJSHEID.

R. I. P.

EENZAAMHEID.

Zijn aandenken, hoogachting waardig,
Prijkt luisterrijk in 't boek der Faam.
Hij was tot strijdens altijd vaardig
Voor uwen roem.

DICHTKUNST.

Hoe is zijn naam?

EENZAAMHEID.

Wat het u lustte eens tot het graf te naderen,
Is rustplaats aan zijn blijvend stof gewijd,
Al eerbied en, ten spijte van den nijd,
Is daar, door Taal en Godsdienst zijner vaderen,
De Vorst vereerd van Leuven's : « *Tijd en Vlijt* » (1).

DICHTKUNST.

Ik wensch ook eenen krans te vlechten
Om aan mijns liev'lings graf te hechten.

EENZAAMHEID.

U ga ik voor.

DICHTKUNST.

Ik volg uw' schreden;
Met dank dat gij me ook in laat treden.

EENZAAMHEID.

Stilzwijgen ! hoor !

---

(1) « *Tijd en Vlijt* » is een letterkundig Genootschap dat te Leuven bestaat, en waarvan de Hoogleraar David Voorzitter was.

VLAAMSCH E TAAL

O graf! aan wiens getrouwe zorgen
De dood hare offers overdraagt,
Tot dat de langverwachte morgen
Der Eeuwigheid in 't Oosten daagt.

Aan u bracht men hier te bewaren
Het stof eens achtingwaard'gen mensch,
In taal, geschiedenis ervaren,
Met kunsten-kennis zonder grens.

Een' ware beeltenis der vaderen
Uit 't edel vlaamsche voorgeslacht;
Die zwoegde om 't heiligdom te naderen,
Waar echte roem den moed'ge wacht.

Die — toen de ontaarde aan 't vreemd verslaafde,
Mijne eere, roem en recht benam,
En last'rend' mijnen lijkkuil graafde, —
Met moed, mij ook ter hulpe kwam.

Ja die, met and're Willems-helden (1),
De zware kluisters heeft geslaakt
Die mijne stramme leden knelden;
Wat me eindelijk heeft vrij gemaakt.

Hij wist waaruit ik ben gesproten;
Welke achting, eer en roem voorhêen,
Ik bij de volk'ren heb genoten;
En kende de hoedanighêen.

---

(1) Vrienden van den vlaamschlievenden Vader Willems, zoo als Van Dayse, de Van Rijswijks, Conscience en anderen.

Hij liet nooit eerbied te betoonen
Aan mijner zust'ren naam en roem (1);
Maar zocht, voor 't vlechten mijner kroonen,
Het lachendst groen, de schoonste bloem.

Dus schenk ik dezen tuil, omgeven
Van glorie en erkent'nis-guur;
Waardoor zijn naam zal eeuwig leven,
Nu hier, dan na 't verrijz'nis uur.

KOOR.

Roemwaard'ge man! wiens lijk, in 't duister
Van deez kille aarde, zich ontbindt,
Terwijl uw naam, door zijnen luister,
In 't lett'renrijk, elks oog verblindt.
Uw geest, die zweeft op Eng'len vlerken,
Vóór 't Aanschijn van den Opperal,
Spreekt nóg en zingt in uwe werken,
Wier kunstroem nimmer sterven zal.

GODSDIENST.

Vernuft'ge mensch! hier heeft het lichaam waarde;
Maar als wanneer hem 't Doodzeis raakt,
't Vervalt tot een vuil slijk der aarde
Waarvan het wierd gemaakt.

Uw geest alléén, — het Godd'lijk licht ontsproten
Aan 'twelk noch einde is noch begin, —
Die uit den grafkuil wordt gesloten,
Moet dieper 't leven in.

---

(1) Alhoewel de Hoogleeraar David een uitmuntende ware Vlaming was,
beminde hij tevens de vreemde talen, waarvan hij verscheidene grondig kende.

Het Woord, wiens doel nooit schepsel kon doorgronden,
Zond dien van uit den hoogen kring,
Om hier aan 't stof te zijn verbonden,
Met plicht van rekening.

Gij waart niet als de plant- en-houtgewassen
Aan de aarde wortelvast verslaafd (1);
Maar bleef op 's Hemels dauwdrop passen,
Wiens vocht de geesten laaft.

Gij hebt u hier naar 's Almachts wet gedragen,
Gewandeld langs de rechte baan;
En God. Dien gij wist te behagen,
Nam u tot dienaar aan.

Als Jessees zoon : de Hoofdprofeet en Koning (2).
Wiens schoonen naam ge waardig zijt,
Den Heer hebt gij, in zijne woning,
Geroemd, gebenedijd.

Uw wierook die vóór 't Heilig Altaar brandde,
Hieldt gij van alle vlek bewaard;
En uwe reine zoenoffrande
Werd aangenaam aanvaard.

Dat deze krans, waarmèe 'k uw graf kom eeren,
Alwaar uwe asch het uur verbeidt
Om tot den geest terug te keeren,
U volge in de Eeuwigheid !...

---

(1) Met de opvatting en het nederschrijven dezer gedachten, ontving de dichter door het dagblad : *La Patrie*, van Brugge, de tijding : dat de zoo zeer gekende fransche staatsman M. Thiers schielijk overleden is. Welk een verschil !...

(2) Koning David, vader van den wijzen Salomon.

KOOR

Dat men dien grooten man bezinge!
Dat zijn met roem beladen naam
Door de eeuwen dringe,
Op 't zachte dons der gulden Faam!

DICHTKUNST.

O lieveling! reeds heengevaren
Naar Eeuwigheids onzichtb're kust,
Erkent'lijk strooi ik loftuilblaren
Op't graf, waar uw gebeente rust.
Gij hebt me ook liefde toegedragen;
Als God's gezante mij geacht;
Wat mij kon eeren en behagen
Hebt gij dienstwillig aangebracht.

Zoo als, des nachts, het licht der maan
Zich in de duisternis verspreidt,
Waarbij de reizende, op de bane,
Het hem omringende onderscheidt;
Zoo ook deedt gij den kunstminnaren,
Door uwen held'ren geest verlicht,
Mijn puikste kostbaarheên ontwaren,
Geheim voor menigeens gezicht.

Gij toondet, in 't zacht murm'lend vlietje,
Den loop van 't eenzaam leven aan,
En deedt uit 't prevelen van 't rietje,
De taal der zielevreê verstaan;
Gelijk in 't bruisen van de stroomen,
Wier zwaart'kracht niets kon weêrstand biên,
In 't woên des storms door haag en boomen,
Gij liet der Wereld driften zien.

Van 't voog'len-koor, ook van de bloemen
Wierdt gij de lieve taal gewaar,
Waarmede zij de Wijsheid roemen
Van den Almacht'gen Kunstenaar.
Gij hoordet Zijne Goedheid loven,
Zelfs door den kouden stommen visch,
— In 't water kwisp'lende, onder, boven, —
En van het kwakkend puitje, in 't lisch.

Wanneer de Herfst, gansch opgezwollen
Van wind en mist, langs weg en land,
Het dorre loover heên deed rollen,
Wijl 't kwijnend plantje stierf op 't zand,
Gij bracht den sterveling te binnen :
De nietigheid van Wereld's goed ;
Dat niets, op aarde, kan beginnen
Of dat het ook eens einden moet.

En, toen de Lente, rijk omgeven
Door lachend groen en bloemenguur,
Deed wederom Natuur herleven
Op het gestelde ontwakings'uur,
Ik zag u met den vinger wijzen
Op de ingangspoort der Eeuwigheid,
Waardoor elk sterv'ling, na 't verrijzen,
Tot God zal worden heên geleid.

Wel liet men 't stof hier nederzinken,
Waar de Almacht mede uw' geest omgaf;
Doch beiden zullen eeuwig blinken
Weldra, aan de overzij van 't graf.
Daar zult ge u eind'loos mogen baden,
Met den geliefden Bilderdijk (1).

(1) Hoogleeraar David was zeer verliefd op de werken van den grooten dichter Bilderdijk, welke gewrochten hij ontledigd heeft, de schoonheden derzelve aantoonende.

In 't honing-zoet van Gods genaden
Dat vloeit door 's Hemels geestenrijk (1).

KOOR.

Vernuft! in de Eeuwigheid verzwonden
De Toekomst zal uw roem verkonden.
Wijl, vóór den Troon,
Van Godes Zoon,
De negen Eng'len kooren,
Met eerbied, uwen lof doen hooren.

Rousselare, den 4 September 1877.

VANDERMEIREN

VOOR GODSDIENST
—KUNST—
EN WETENSCHAP

---

(1) Zinspeling op : « *De Geestenwereld* » een van Bilderdijks meesterstukken.